

— Е, зайцитѣ поврѣждатъ ли дърветата.

— Поврѣждатъ.

— Трѣбва ли да плащатъ глоба за врѣдитѣ и загубитѣ? — подмигна пакъ лукаво лиса.

Вълчо нали е отъ нейната пасмина, разбра я веднага, и бързо отговори:

— Разбира се че трѣбва.

— Добрѣ. . . . Работата наредъ. . . . Кажи ти сега каква глоба ще искашъ отъ зайцитѣ?

— На день по заякъ.

— Чухте ли, милички, — обърна се лиса къмъ зайцитѣ.

— Какво, лисичке, какво! — обадиха се зайцитѣ.

— Вълчо нѣма вече да ви закача. . .

— Сполай му и нему и на тебе — поклониха се зайчетата.

Той ви дава цѣлата гора — заговори лиса мазно и полекъ като на пѣеень. А пъкъ вие отврѣме наврѣме ще го гощавате . . . който е отъ васъ по-слабъ, или старъ, или недѣгавъ пращайте го на вълчо за обѣдъ. . .

Зайцитѣ увисиха глави.

— Какво се замислихте, любезни сивуланчета. Тая работа трѣбва да се нареди по приятелски. Ето съ васъ има едно мѣничко зайче. Защо ви е то? Каква полза имате отъ него! Дайте го на вълчо, и тогава яжте липови кори, колкото искате, и отъ която липа си харесате.

Зайцитѣ почнаха да се поглеждатъ плахо-плахо. Заицата се разтрепера и почна да се върти на едно мѣсто.

Лисицата подгони зайчето къмъ вълка. На зайчицата притѣмнѣ прѣдъ очитѣ.

— По-добрѣ азъ да загина, а на дѣтето ми — каза съ плачъ тя и рѣшително се хвърли срѣщу зѣбеститѣ уста на вълка да защити дѣтето си.

По отведнѣжъ между нея и вълка се испрѣчи нѣщо голѣмо, рошаво. Зайчицата отстѣпи назадъ